

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

นักธรรมะต้องยอมรับ

ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๑,๖๓๗ กิโลกรัม เท่ากับ ๑๑ ตันกับ ๖๓๗ กิโลกรัม หลังจากมอบแล้วได้ทองคำประเภทน้ำไหลซึมเพิ่มเข้าอีก ๒๗ กิโล ๕๘ บาท รวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็นจำนวนทองคำ ๑๑,๖๖๔ กิโล ๓๓ บาท ๔๗ สตางค์ ทองคำที่เราพากันช่วยชาติคราวนี้อุ้มชาติของเราได้ทองคำ ๑๑,๖๖๔ กิโล ๓๓ บาท ๔๗ สตางค์ นี่ละความอุตสาหะพยายามพุงชาติของตัวเองต้องพุงอย่างนี้ จะเห็นแก่กินแก่กินเรื่อย ริดไถดูไม่ได้นะ ยิ่งเป็นผู้ใหญ่ยิ่งเป็นหมาตัวใหญ่ กินไม่หยุดไม่ถอย กินไม่อิ่มไม่พอคือวงราชการตัวแสบๆ ผู้ดีเราไม่ว่า ตัวราชการตัวแสบๆ ด้วยักษ์ใหญ่กินดับกินปอดประชาชน ไม่อยากเห็น ไม่อยากได้ยิน เขายกขึ้นให้เป็นร่วมโพธิ์ร่มไทรเป็นที่พึ่งเป็นที่พึ่งตายกลับกินดับกินปอดเขา เลอะเทอะมากทีเดียวเมืองไทยวงราชการเราสกปรกมาก

นี่พูดตามหลักธรรมหลักความจริง กิเลสมันไม่ได้ยอมพูดอย่างนี้ กินอย่างนั้น กลืนอย่างนั้นมันบอกว่าบริสุทธิ์ที่สุด กิเลสเป็นอย่างนั้น การออกตัวไม่มีใครกินกิเลสติดคุกติดตะรางอย่างนี้ นี่ทำไมมาติดคุกติดตะราง เขาหาว่า แล้วความจริงเป็นจริง ๆ หรือ เป็นจริง ๆ นั้นแหละ นี่ละกิเลสมันไม่ยอมรับความจริง มันเลอะเทอะจริง ๆ เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธศาสนาแท้ ๆ ทำไมความโลภโลเลความสกปรกมันถึงเต็มอยู่ในเมืองไทยเรา มันเป็นอย่างไร มันไม่ได้ถือพุทธศาสนาอะไรเลย มันเป็นกาฝากกัดศาสนา กัดผู้กัดคน กัดชาวพุทธด้วยกัน

นี่ละภาษาธรรมท่านทั้งหลายฟังเอา ภาษาธรรมพูดอย่างตรงไปตรงมา ภาษากิเลสร้อยเล่ห์ร้อยเหลี่ยมร้อยสันพันคม กินกลืนริดไถคดโกงมีแต่เรื่องกิเลสกินบ้านกินเมือง ธรรมท่านไม่กิน เพราะฉะนั้นธรรมจึงเป็นที่ตายใจของโลกได้ตลอดมา พระพุทธเจ้าตรัสรู้อันไหน ตรัสรู้อันไหนละ บริสุทธิ์ผุดผ่อง เราตัวเท่าหนูเราพูดจริง ๆ ที่ช่วยพี่น้องทั้งหลายนี้บาทหนึ่งเราไม่เคยมีความรู้สึกที่เราได้หยิบเอาของที่บริจาคมาเพื่อส่วนรวมมาเป็นของตน เราไม่เคยมี บริสุทธิ์เต็มส่วน ทุกอย่างบริสุทธิ์เต็มส่วน ตายใจได้เลย

อย่างทองคำที่นำเข้าคลังหลวงก็เหมือนกัน เวลานี้ตั้งเป็นหมื่นของน้อยเมื่อไร ได้ทองคำตั้ง ๑๑,๖๖๔ กิโล ๓๓ บาท ๔๗ สตางค์ นี่ละเข้าหมดเลย คนมาเกี่ยวข้องกับเราที่รับใช้เราต้องเป็นหัวใจเดียวกับเรา บริสุทธิ์สุดส่วนเหมือนกัน ถ้าจับได้รายไหน

ขนาดเลย ไล่ออกทันทีเลย ไม่ไว้หน้า มันจะทำความเสียหายแก่ส่วนรวม ทองคำก็ได้ตั้ง ๑๑,๖๖๔ กิโล ทองคำฟิงชิ่งะ นี่ได้เข้าคลังหลวงเรา พวกเราไม่หามาเข้าใครจะหา พวกกินพวกกินพวกทำลายสมบัติของคลังหลวงก็คือพวกเรา จะไปหาฟ้องร้องผู้ใด เช่น เมืองไทยเราล่มจมใครมาทำให้ล่มจม ประเทศเขตแดนที่ไหนที่เขามีอำนาจใหญ่โตเขาก็ไม่เคยมาเบียดเบียน มาทำลาย แต่เป็นพวกเราเองทำลายเราเอง มันก็จมละซี

ทองคำเราก็ได้เข้าตั้งที่กล่าวมานี้ ส่วนดอลลาร์เราเข้าตั้งแต่ต้น ๑๐ ล้าน ๒ แสน กว่าดอลลาร์ จากนั้นมาเงินดอลลาร์ต้องได้หมุนเข้ามาช่วยเงินไทยที่นำออกไปช่วยโลกไม่พอ ตั้งแต่เราหยุดการเทศนาว่าการช่วยชาติมาแล้วพวกเงินทองร่อยหรอลงไปๆ แต่ผู้มาขอหนาแน่นขึ้นทุกวันๆ เงินที่จะช่วยชาติบ้านเมืองก่อนนั้นสร้างนี้ตามที่เขามาติดต่อด้วยความจำเป็นของเขามันไม่พอสำหรับเงินไทย ดอลลาร์มีเท่าไรเลยดึงดอลลาร์ออกมาช่วยเงินไทยนะ แต่ก่อนดอลลาร์เข้าคลังหลวง ที่นี้เห็นว่าไม่ไหวเงินไทยเราช่วยชาติไม่ไหวต้องเอาดอลลาร์มา มีเท่าไรดอลลาร์ออกมาทางนี้หมด ส่วนทองคำร้อยทั้งร้อยไม่แตะ เข้าตลอด

เรื่องธรรมนี้ตายใจได้เลยละ เรื่องกิเลสเป็นมหายักษ์มหาโจรกาฝาก กาฝากมหาภัย เราดูชีวิตมันต้นไหนที่มีกาฝากมากๆ ไม่นานตาย ตั้งแต่เริ่มกาฝากจับต้นไม้นี้จะค่อยอับเฉาลงไปๆ เพราะกาฝากมันเอาเนื้อหนังของต้นไม้มากินเป็นอาหารของมัน อันนี้ก็เหมือนกันคนกาฝากใช้ไม่ได้นะ อาศัยส่วนรวมกินดับกินปอดส่วนรวม นี่พูดโดยธรรมให้ท่านทั้งหลายฟัง คำพูดเช่นนี้ไม่มีใครพูดนะ เขาเกรงเราเราเกรงเขา ต่างคนต่างเกรง ต่างคนต่างกินต่างคนต่างกินไปแล้ว ธรรมะไม่เกรงใคร พูดอย่างตรงไปตรงมาเลย

เราพูดถึงว่าธรรมะตรงไปตรงมา เราเคยพูดให้พี่น้องฟังแล้วมั่ง คือแต่ก่อนเราหนุ่มน้อยนี่นะ การทำข้อวัตรปฏิบัติพระเณรไม่ทันเรานะ เราเป็นแนวหน้าๆ ตลอด ข้อวัตรปฏิบัติปิดกวาดเช็ดถูใครจะมาทันเรา ไม่ทัน เมื่อเป็นเช่นนั้นพระเณรจะมาอึดอาดอยู่ได้อย่างไร หัวหน้าหมุนตัวเป็นกงจักรอยู่ ลูกน้องจะมานอนใจได้หรือไม่ นอนไม่ได้สำหรับวัดป่าบ้านตาด นอนไม่ได้จริงๆ เพียงตาจับองค์ไหนเหมือนว่าสลบไปเลย มันจริงจังมาก ขนาดสายตาก็จริง เพราะดูด้วยความจงใจทุกสิ่งทุกอย่าง กระแสของจิตจะไปพร้อมๆ กัน ไม่ใช่สักแต่ว่าดู สักแต่ว่าฟังเฉยๆ

ถ้าพูดถึงเรื่องข้อวัตรปฏิบัติใครจะทันหัวหน้า เราเป็นหัวหน้าแต่ก่อน หมุนตัวๆ พระเณรก็ต้องหมุนไปตาม ไม่หมุนไม่ได้ ก็พอดีดูจะเป็นเขียนหนังสืออะไรอยู่กระตือปเล็ก ๆ นั่งเขียนหนังสืออะไรเปลือไป เอานาฬิกามาดู อ้าว คิกคักแล้วนะ มันเลยเวลาปิดกวาดแล้วนี่ คือกำหนดกันเวลาปิดกวาด ๔ โมงเย็น ไม่ต้องมีระฆัง ต่างองค์ต่างมี

นาฬิกาถึงเวลาแล้วรู้กัน ปิดกวาดตามที่ฐานของตนแล้วก็มารวมกันที่ศาลา เราก็ปิดกวาดที่ฐานของเราก็มารวมที่ศาลา

วันนั้นดูนาฬิกาผิดไป ปุ๊บปั๊บ “โธ่ ตาย นาฬิกาเลยเวลาไปแล้ว” ปุ๊บปั๊บมาเอาไม้กวาดปิดกวาดข้างในออกมาข้างนอก ไม่เห็นพระสักองค์ มีเณรเดี่ยวผ้าศาลาอยู่ ตามธรรมดาพอเรากวาดออกมาข้างนอกจะเห็นพระเณรเต็มอยู่บริเวณนี้แล้ว ต่างองค์ต่างกวาดที่ของตนๆ ออกมาสู่ส่วนรวมคือศาลาเต็มอยู่แล้ว วันนั้นไม่เห็นสักองค์เดียวเลย เราปิดกวาดออกมา ก็ขึ้นเลยละ “เณร พระวัดนี้มันตายหมดแล้วหรือ ใครจะไปกุสลา ใครเมื่อพระตายหมดทั้งวัด ไม่รู้หรือเวลาปิดกวาด เวลาได้เท่าไร” ถ้ามเณร เณรมันคงรำคาญเราอย่าบ้อออกมา

“เหอ เวลาเท่าไร” “มันฟังได้ ๓ โมง ๒๐” คือบ่าย ๔ โมงปิดกวาด แล้ว ๓ โมง ๒๐ เราปิดกวาดก่อน ๓ โมง ๒๐ แล้ว เราว่าเลยเวลาที่พระปิดออกมา “นาฬิกาได้เท่าไร พระมันตายหมดทั้งวัดใครจะมากุสลาใคร นาฬิกาได้เท่าไร” มันฟังได้ ๓ โมง ๒๐” หือ ขึ้นอีกนะ“นาฬิกาได้เท่าไร ว่าอีกนะ” “มันฟังได้ ๓ โมง ๒๐” พอว่า ๓ โมง ๒๐ มันไม่ถึง ๔ โมง เราเป็นบ้าต่างหาก พอว่าอย่างนั้น หยุดๆ ขึ้นทันทีเลยเทียว พระจะมาเป็นบ้ากันทั้งวัด หยุดๆ เราจะไปแก้บ้าเรา ปุ๊บๆ ไปเลย นั่นจึงว่านักธรรมะใช้ไหม พูดตรงไปตรงมา ผิดต้องบอกว่าผิด

เวลาดูไม่ใช่เล่นๆ นะ ถ้าเราถูกพระทั้งวัดผัดนี้ประชุมกันละกลางคืน ดีไม่ดีจะถูกขับไล่ออกจากวัด ที่นี้เราผัดพระยังให้อภัยไปแก้บ้า เราไม่ถูกขับ ขับสมภารออกจากวัดใช้ไหม พระเณรท่านยังให้อภัยเราให้ไปแก้บ้าตัวเอง อย่างนั้นเรื่องธรรมะต้องยอมรับซิ ไม่ยอมรับไม่ได้ ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก เช่นอย่างวันนั้นถ้าผัดก็ประกาศให้ทราบทั่วกันหมดแล้วในวัด คือประกาศคนเดียวเท่านั้นการปิดกวาดมันก็รู้กัน

เวลาบ่าย ๔ โมงปั๊บ ต่างคนต่างมีนาฬิกา ปิดกวาดจากที่ของตนออกมา มารวมกันที่ศาลา นี่เป็นปรกติของวัดนี้ทำมาอย่างนั้นตลอดมา จากนั้นก็ขนน้ำขึ้นใส่ตุ่มใส่ไหเรียบร้อย ปิดกวาดเช็ดถูข้างบน(ศาลา) แล้วเข้าที่ภาวนาเงียบไม่ยุ่งไม่เหิงกับใครเป็นอย่างนั้นตลอดมา แต่วันนั้นเรามันเปลอละชิ มาชู่พระเณรโว่ๆ จะขับพระเณรกลางคืนจะประชุมดีไม่ดีไล่ออกจากวัดหมดเลย มาทำเล่นๆ ได้หรือ พระพุทธเจ้า ศาสดาองค์เอกเป็นผู้บัญญัติบัญญัติไว้ แล้วมาทำเล่นๆ ก็มาเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปซิ นั่น เอาตรงนั้นละ ครั้นแล้วเราผัด เพียงแต่บอกว่าให้พระเณรหยุดมันจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา แล้วไปเลย พระเณรท่านก็ให้อภัย ท่านไม่ขับเราออกจากวัด ถ้าพระเณรผัดทั้งวัดจะขับหมดเลย เราจะอยู่คนเดียวเรา

พูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรมต้องตรงไปตรงมาแน่แน่ เข้าข้างนั้นข้างนี้ไม่ได้ เอียงไม่ได้ไม่ใช่ธรรม ตายใจไม่ได้ เป็นหัวหน้าก็ตายใจไม่ได้ เข้าตัว เข้าพวกเพื่อนของ ตัว เข้าลูกศิษย์ของตัว ใครใกล้ชิดติดพันกับตัวเล็งไปหาคนนั้น ๆ รักคนนั้น ซึ่งคนนี้ ใช้ไม่ได้เลย สำหรับวัดนี้ไม่มี มีไม่ได้ ธรรมประกาศติดหัวใจอยู่กับทุกคน ๆ เรียนมาทุกคน ศาสดาองค์เอกคือธรรมวินัยอยู่กับทุกคนที่เรียนมา ผืนไปไม่ได้ นั่นละศาสดาองค์เอกคือธรรมวินัย ต้องปฏิบัติตามนั้น เรียกว่าตามเสด็จพระพุทธเจ้าทุกฝีก้าว ทุกอิริยาบถที่เคลื่อนไหว ถ้าข้ามเกินหลักธรรมหลักวินัยแล้วเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป นั่นเรื่องใหญ่โต ธรรมและวินัยนั้นแหละเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคต เมื่อเราผ่านไปแล้ว คือตายไปแล้ว ให้ถือธรรมวินัยเป็นหลักเป็นเกณฑ์ จะเท่ากับตามเสด็จพระพุทธเจ้าตลอดเวลา นั่นความถูกต้องเป็นอย่างนั้น

วัดนี้ก็เลอะเทอะไปพอแล้วแหละ ที่เราพูดนี้พูดตั้งแต่ปฏิบัติมาแต่ก่อน เตียวนี้เลอะเทอะมาก แต่เมื่อมันพออนุโลมได้เราก็หลับหูหลับตาดูเฉย ๆ ไม่ว่าจะอะไรเข้ามาเกี่ยวข้องกับหลับหูหลับตาเอา เหมือนไม่รู้ไม่เห็นไปบ้างอะไรบ้าง ทำให้ไม่รุนแรง ถ้ามันจะกระทบกระเทือนกับธรรมกับวินัยจริง ๆ ก็เริ่มเอากันละ เริ่มเตือนเริ่มสอน ถ้าไม่ผิดธรรมวินัยแต่จะทำให้มัวหมองนั้นเหมือนว่าหุหนวกตาบอดไป ดูบ้างไม่ดูบ้าง เช่นความอึดอาดเนือยนายนี้จะว่าผิดธรรมผิดวินัยหรือไม่ผิดใช้ไหมละ นี่ละผู้ปฏิบัติจริง ๆ เพื่ออรรถเพื่อธรรมเข้มแข็งทุกอย่าง สติสดัง-ปัญญาเคลื่อนไหวไปมานี้หมุนตัวตลอดเวลา

ใครจะเป็นนักเก็บความรู้สึกได้ดีสุขุมคัมภีรภาพยิ่งกว่าพระ พระเป็นผู้เก็บความรู้สึกทุกสิ่งทุกอย่างไว้ เป็นผู้สุขุมคัมภีรภาพ เป็นผู้ที่มีสติปัญญารอบตัว เคลื่อนไหวไปไหนสติปัญญาตามไปเลย ติดตัวไปเลย นั่นเรื่องของพระแท้ ๆ เป็นอย่างนั้น เรื่องของพระเทวทัตคอยแต่ทำลายศาสดา เหยียบหัวพระพุทธเจ้าด้วยการเหยียบธรรมเหยียบวินัย ข้ามเกินธรรมวินัย วัดนี้เราก่อนุโลมเต็มที่แล้วนะ ที่อยู่ทุกวันนี้ เพราะมันมากต่อมาก ข้างในก็มาเอง นั่นนะเต็มอยู่ข้างใน อันนี้มาเกี่ยวกับเราโดยเฉพาะ องค์ไหนจะมาจะเข้าจะออกเกี่ยวกับเราโดยเฉพาะตลอด เพราะหลักการปกครองตามธรรมวินัยเป็นอย่างนั้น ต้องเข้าหาเจ้าอาวาส เข้าหาหัวหน้า ใครจะเข้าจะออกเราต้องทราบทุกรายไป

แต่ส่วนทางนั้นมันเข้ามันออกอะไร มันเข้ามันออกได้ตลอดเวลาพวกในครัว เข้าไปแล้วไปกีดกันหรืออย่างไรก็ไม่รู้ เราไม่ได้ตามเข้าไปดู มันเข้าไปแล้วมันไปกีดกันอยู่ในครัวก็ไม่ทราบนะ เรียกว่าอนุโลมเต็มที หลับหูหลับตาปกครองหมู่เพื่อน อย่าเข้าใจว่าวัดป่าบ้านตาดเคร่งครัดนะ ไม่ได้เคร่ง หลับหูหลับตาอนุโลมผ่อนผันเมื่ออะไรไม่กระทบกระเทือนธรรมวินัยมากนักก็อนุโลมไป ๆ ถ้าอะไรกระทบกระเทือนธรรมวินัยคือ

องค์ศาสดาไม่ได้ ต้องปฏิบัติให้ตรงเป้งทุกคนๆ ให้มีขอบเขตทำทุกอย่างๆ ทำอะไร
แหละๆ แลละๆ โโลโลกโลก หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ ไม่ได้นะ

ศาสดาองค์เอกได้ตรัสรู้ขึ้นมาเป็นศาสดาองค์เอก เป็นครูสอนโลกทั้งสาม กาม
โลก รูปโลก อรูปโลก ศาสดาองค์เอกสอนทั้งนั้นแหละ เราจะไปเหยียบย่ำทำลายศาสดา
ไม่ได้ เรื่องศาสนาเป็นของเล่นเมื่อไร ก็เลสต่างหากมันถือศาสนาเป็นของเล่น ตะไป
ตะมาเหมือนเขาเตะฟุตบอล เอาศาสนาเป็นฟุตบอล ฝีเท้าคือกิเลสของหัวใจหน้าด้าน
ของโลกมันตะไป เหยียบไป ย่ำไปย่ำมา ศาสดาองค์เอกแท้ะอะไรจะเลิศยิ่งกว่า

พากันมาวัดมาวาก็มา นี่เรามากจะออกเสมอตอนเย็นๆ พอสี่โมงครึ่งล่วงไปแล้ว
จะเริ่มออกมา เป็นเวลาไล่คนออกจากวัดแล้ว ประตูก็เริ่มปิด จากนั้นประตูเล็กก็ปิด ถ้า
ประตูเล็กปิดแล้วเข้าไม่ได้นะ เรามากจะออกตอนสี่โมงครึ่งไป ส่วนมากจะเป็นทำโมงไป
แล้วออกไปดู ใครจะมาที่ไหนก็ตามถ้าเราออกไปแล้วต้องไล่เบียดกันหาเหตุหาผล มา
ธุระอะไร ถ้ามามาเดินๆ ด้านๆ ไปเดี๋ยวนี้ วัดนี้มีขอบเขตมีหลักมีเกณฑ์ อย่ามา
เพ่นพ่าน ไล่เดี๋ยวนั้นเลย

บางทีรถบัสมาตั้งสามคันสี่คันเลยเวลาแล้วที่จะเข้ามาวัดนี้ รถบัสรถใหญ่สามคัน
สี่คันมาจอดพร้อมกันที่หน้าประตู พอดีเราออกไป ออกไปหัวหน้าโดดลงรถก็วิ่งเข้ามา
หา มาอะไร บอกว่ามาเที่ยวชมวัด ชมอะไรวัด วัดเต็มบ้านเต็มเมืองจะไปชมวัดไหนก็
ตาม วัดนี้ไม่จำเป็นต้องมาชม ท่านปฏิบัติของท่านเอง ไปกลับ ไล่เลย เอา ค้านมาชิตี
พูด ธรรมอ่อนข้อต่อโลกสงสารถูกเหยียบแหลก ธรรมต้องแข็งแกร่ง การปฏิบัติตัวเอง
ก็แข็งแกร่งอย่างนั้นถึงเป็นไปได้ ตัวเหลวๆ แหลกๆ ไปสอนคนให้ดีไม่ได้นะ ศาสดา
ไม่ใช่ศาสดาเหลวแหลกพอที่พวกเราจะเหยียบหัวท่านไป

พากันฟังเอานะ ศาสนาเป็นของเล่นเมื่อไร ถ้าต่างคนมีศาสนาบ้านเมืองก็สงบ
ร่มเย็น หน้าที่การงานสะอาดสะอาด ฝวักกับเมียไม่ทะเลาะเป็นหมากัดกัน ส่วนมากเป็น
ฝวักเป็นเมียกันสองสามวัน วันที่สี่ต่างคนต่างแหลมเขี้ยวแหลมฟันใส่กัน แว้ๆ เดียว
กัดกัน เพราะฉะนั้นเราจึงถามพอมานี้ นี่แฟน แล้วเอากันมาได้กี่ปี ถ้ามเสียดก่อน ได้
เท่านี้ปี ทะเลาะกันกี่หน ไม่ทราบจะบอกอย่างไร ฝวดูหน้าเมีย เมียดูหน้าฝวัก ตอบไม่
ออก ทะเลาะกันกี่หน กัดกันกี่ครั้ง เราวาอย่างนั้นนะ

มันหากเป็นอย่างนั้น ฝวักเมียอยู่ด้วยกันไม่นานละต่อไปตามธรรมดาธรรมชาติ
ของครอบครัวเหี้ยเรือ่น เราไม่ได้มีฝวักมีเมียแต่รู้จัก เพราะธรรมละเอียดกว่านั้น อยู่กัน
ไปเรียกว่าเป็นฝวักเป็นเมียกันไม่กี่วันต่อไปก็เป็นคู่ฝวักเป็นฝวักตายกัน ทีนี้ล้นกับฟันอยู่
ด้วยกันก็กัดกันเรื่อย เลือดสาด ถูกไหมละ ไม่ถูกได้อย่างไร ล้นกับฟันอยู่ด้วยกันมันกัด
กันเรื่อยนะ โอ้ ศาสนาเป็นของละเอียดล่อออกมาอะ ไม่ใช่ของเล่น

ให้พากันเข้าวัดเข้าวาหาท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ให้คติเครื่องเตือนใจเป็นสิริมงคล เพียงก้าวเข้ามาในวัดเท่านั้นดูน่าเกรงขามแล้วนั้น เพราะตัวของท่านทำตัวของท่านให้มีราคาตลอดเวลา ไม่เห็นห่างจากธรรมจากวินัยการปฏิบัติ ที่นี้ใครเข้ามาก็น่าดู น่าชมชมนิ เออะพูดเท่านั้น

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

จากเครือข่ายทั่วประเทศ